

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๙

พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

คดีที่เอกชนผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องกรมราชทัณฑ์ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง ผู้ถูกฟ้องคดีว่า ขณะที่บุตรของผู้ฟ้องคดีถูกคุมขังตามหมายของศาลยุติธรรมอยู่ในเรือนจำ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีจงใจหรือประมาทเลินเล่อไม่กระทำการรักษาพยาบาลบุตรของผู้ฟ้องคดีตามมาตรฐานการรักษา และเป็นเหตุให้บุตรของผู้ฟ้องคดีถึงแก่ความตายในระหว่างต้องขัง ขอให้ชดใช้ค่าเสียหาย เห็นว่าพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) บัญญัติให้ “ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย กฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร” อันเป็นการจำกัดประเภทคดีปกครองที่เกิดจากการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐโดยมุ่งหมายให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดที่เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐหรือการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติเท่านั้น ไม่รวมถึงการกระทำละเมิดที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ทั่วไป เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากการที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่ให้การดูแลรักษาอาการป่วยของบุตรของผู้ฟ้องคดีตามวิสัยและจรรยาบรรณทางวิชาชีพในขณะที่ต้องขังอยู่ในเรือนจำ เป็นเหตุให้บุตรของผู้ฟ้องคดีหมดสติและถึงแก่ความตาย ความเสียหายในคดีนี้จึงมิได้เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่หรือเป็นกรณีที่มีกฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติจึงไม่อยู่ในบังคับมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่เป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม